

הרב גבריאל ששון הי"ו:

"הכוחות שלי הם רק כי אני אוהב את השם, כי כל החיים שלי אני לומד, אני משתדל, אני עובד על המידות"

שאלי שרופה באש: רשמי ביקור תנחומים בבית משפחת ששון בשכונת רמת אשכול הירושלמית

מ. א. שחר

הם היו ילדים מיוחדים במינם. משפחה למופת שכל תלמוד תורה או מוסד חינוכי היה מתברך בהם, במילים דומעות אלו, ובקול נשנק מבכי, פותחים מחנכים מתלמוד תורה "שירה חדשה" את שיחתם לבטאון עולם התורה.

ימים ספורים לאחר האסון הקשה שפקד את משפחת ששון בברוקלין שבניו יורק - ואת עם ישראל כולו שנחרד ממידת הדין שפגעה ובאה ליישר כל עקמומיות שבלב. ביקשנו להתחקות ולשמוע פרטים על בני משפחת ששון, שלצערה, ולדאבון כל לב, הפכה למוכרת ולידועה בתוך מספר שעות. טלפונים לידידים בניו יורק, חיפוש אחר מכרים בירושלים, שבה התגוררה המשפחה טרם נסיעתה לארצות הברית, ולפתע לוחש אי מי באוזן, כי ילדי המשפחה היו חניכיו של ה'ת' המפואר בשכונת רמת שלמה הירושלמית. וכך, במספר שיחות עם אישי חינוך העוסקים במלאכת הקודש בת"ת, קיבלנו הצצה חפוזה על ייחודיותה ועל מעלתה של משפחת ששון.

"מדובר במשפחה מיוחדת במינה", ממשיכים בני שיחנו ומתארים. "שאיפה אחת ויחידה קיננה בלב ההורים המופלאים הללו, לזכות ולראות את צאצאיהם עולים ומתעלים, ממשיכים את שושלת הדורות בעוז ובגאון. לשם מטרה זו, הם לא בחלו בשום דרך. כל העת העסיקה וטרדה את מנוחתם השאלה, כיצד אפשר עוד לשפר, היאך ניתן עוד לעשות כדי שבנינו ובנותינו יפרחו וישגשגו כשתילי זיתים, כדי שצאצאינו ימשיכו את שושלת הדורות המופלאה ויהוו את החוליה הראויה להמשכיותו של עם ישראל".

ילדים יהודיים. שבע נפשות רכות. שבעה עוללים שלא טעמו טעם חטא, עלו בסערה השמימה, והותירו רכבות לבבות שבורים, מרוסקים, דואבים וכואבים בכל רחבי העולם היהודי. הם נספו אמנם בשריפה שפרצה ברובע היהודי בברוקלין שבניו יורק, אולם הותירו חלל עצום בליבו של כל יהודי ויהודי באשר הוא.

היו גם הפרטים "הקטנים" והמפורטים. אלו שהסבירו בדיוק כיצד פרצה לה לפתע אותה שריפה שהפכה למאכולת אש שבע נפשות זכות וטהורות. אנשי המקצוע ידעו לספר בפרוטרוט כי "הכל החל בפלטה של שבת שהושארה פתוחה", כפי שאמר ביושב נציג הכבאים שפעלו במקום, לכתבים שביקשו להבין מהו הגורם הטכני לדליקה.

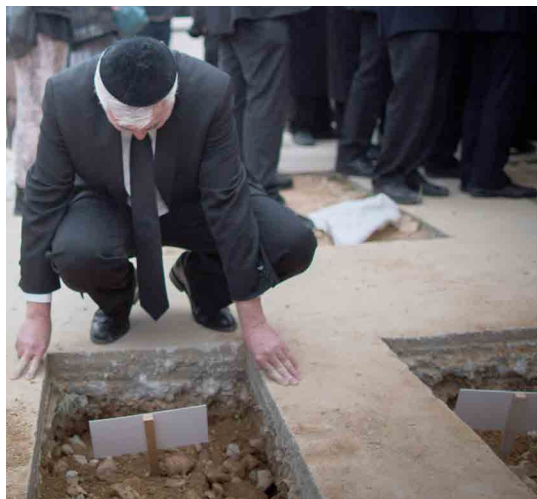
הייתה גם עדת ראייה שהייתה במקום, שסיפרה ל"ניו יורק דיילי ניוז" כי הילדים, בני 5 עד 15, נלכדו בתוך הבית, כשאמם שתחי' קפצה מן החלון. היה גם את נייט וובר, אחד השכנים שהיה במקום, שסיפר, "שמעתי את האמא צועקת: 'הילדים שלי נמצאים שם! הילדים שלי נמצאים שם! הוציאו אותם! הוציאו אותם!'"

לאחר מכן היו תיאורים נוספים שגילו כי "האם וילדה נוספת מהמשפחה כבת 14, נלקחו לבתי החולים המקומיים כשהן במצב אנוש", כפי שדיווח דניאל ניגרו, דובר שירותי הכבאות של ניו-יורק. אותו ניגרו סיפר: "יותר מ-100 כבאים הגיעו להילחם את השריפה שפרצה בשכונת מידווד שבברוקלין. הם הגיעו תוך פחות משלוש דקות, והשתלטו עליה בתוך שעה. זאת הטרגדיה הגדולה ביותר שנגרמה מזה שבע שנים ע"י שריפה".

קיבל את הידיעות המעציבות מפי כתבים ועיתונאים שאינם מבני ברית, שכן באותה שעה, שבת קודש עדיין עטפה את ארצות הברית, והאות שבין עם ישראל לבין קונו, עדיין הונף בעוז. התמונות שנשלחו מעבר לים היו קשות לצפייה, והעובדות היבשות, כפי שסופרו על ידי צוותות הכיבוי והמשטרה המקומית, גרמו לצמרמורות ללא שליטה.

אט אט החלה להתבהר התמונה המרה, המתארת אסון בממדים מזועזעים, שכל בר לבב מזדעזע עד עמקי נשמתו נוכח העובדות הקשות לעיכול. מיד לאחר קבלת העובדות הראשונות, בהמתנה מורטת עצבים, חיכינו לשעה 2:00 אחר חצות, או אז יכולנו להתקשר לידידים, לשכנים ולקרובים המתגוררים ברובע ברוקלין המפורסם, על מנת לקבל פרטים יותר מדויקים ואמינים.

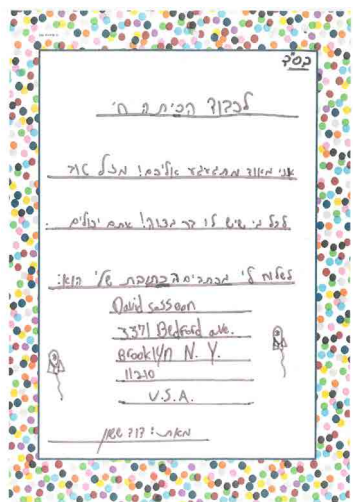
לגודל השבר התברר כי העובדות כשלעצמן, גם אם נשמעו בתחילת הערב על ידי גויים מקומיים שהיו עדים למראות הזוועה, וגם אם נאמרו מפי אנשי הכיבוי וההצלה ששמעו מעט "קרים" ו"רשמיים", היוו את האמת המרה שלב יהודי מתקשה וממאן לקבלה. שבעה

אולם מעל ומעבר לכל אותם תיאורים נוראיים, לאחר שמיעת כל הפרטים, הדיוקים והסיפורים על דברים צדדיים וחיצוניים, נשמע לפתע קולו של אב המשפחה, הרב גבריאל ששון הי"ו. הרב ששון לא האשים. הוא גם לא בא בטרוניה לאיש. רק מסר אחד ביקש הוא להעביר לאלו שכן נותרו, עד מאה ועשרים. ביום שלישי

מיד עם צאת השבת החלו לזרום הידיעות המרות על האסון הכבד שפקד את משפחת ששון בניו יורק, ובעצם את העם היהודי כולו. צוות כתבי בטאון עולם התורה

הרב גבריאל ששון מספיד את משפחתו

בערב, לאחר שילדיו הובאו לקבורה בלוויה קורעת לב, מהמזעזעות והכואבות ביותר שידעה העיר ירושלים, פתח ר' גבריאל את סגור ליבו, וגילה לעין כל אמונה יוקדת מהי:

"מתמודדים עם המצב בהכנעה. אם אנו מכניעים את עצמנו לקב"ה, אז מקבלים כוח מלמעלה. אם יש דבקות בקב"ה, אז ממילא יש לך כוח אינסופי", גילה האב כיצד הוא מנסה להתמודד עם המצב הקשה שאליו נקלע לפתע ללא כל הכנה מוקדמת.

ר' גבריאל אף התייחס למצבן של אשתו ושל בתו, שנפצעו קשה כשקפצו דרך החלון כשהשריפה פרצה בדירה. "אמרו לי שזה לוקח בדרך כלל כמה חודשים עד שהמצב משתפר. אני רוצה שכלל ישראל יתפלל עליהן - אשתי, שמה גילה בת פרנסים, ובתי, ציפורה בת גילה. דעו לכם, תפילות עוזרות", הוא אמר בהתרגשות. לדברי ר' גבריאל, הוא חושש יותר מכל מהרגע שבו יצטרך לבשר להן על האסון הנורא שקרה למשפחה. "הרופאים אומרים שהן יצאו מזה, אני יותר דואג מזה שהן לא יודעות מה קרה בתוך הבית", הוא סיפר. "לפני שעזבתי, ביקרתי את בתי, היא התעוררה קצת וניסתה לשאול מה עם אמא. השבתי לה שהיא בבית חולים אחר. היא ניסתה לשאול על האחרים, ולא ידעתי מה לענות".

למרות האסון הכבד שפקד את משפחתו, הבהיר ר' גבריאל כי האירוע לא החליש את אמונתו בהקב"ה. "אין שאלות ואין תשובות. יהודים אוהבים לשאול, אבל צריך להבין שהבנתנו מוגבלת", אמר האב השכול. "אני רציני שהילדים שלי יהיו תלמידי חכמים, ירביצו תורה, הם היו כאלה ילדים מיוחדים. אבל הקב"ה רצה אחרת, ככה זה". לאחר הדברים המרוממים הללו, שקידשו שם שמיים באוזני מיליוני מאזינים, המשיך ר' גבריאל ושוחח עם המנחמים הרבים שהסתופפו בחדר הקטן בשכונת רמת אשכול הירושלמית. "העתיד?" הוא תמה בפני יהודי ששאל אותו על המשך דרכו. "אני לא יודע מה להגיד לך. אני רואה עתיד קשה, אבל כשנגיע לגשר נעבור אותו. ככה זה. אי אפשר להגיד מעכשיו. אם היית שואל אותי מה היה קורה אם הייתי שומע כזו בשורה, הייתי חושב שאשבר".

ויחידה קיננה בלב ההורים המופלאים הללו, לזכות ולראות את צאצאיהם עולים ומתעלים, ממשיכים את שושלת הדורות בעוז ובגאון. לשם מטרה זו, הם לא בחלו בשום דרך. כל העת העסיקה וטרדה את מנוחתם השאלה, כיצד אפשר עוד לשפר, היאך ניתן עוד לעשות כדי שבנינו ובנותינו יפרחו וישגשו, כדי שצאצאנו ימשיכו את שושלת הדורות המופלאה ויהוו את החוליה הראויה להמשכותו של עם ישראל".

שאיפות נשגבות ונעלות אלו לא היו קיימות רק בעיתות של שמחה וגיל. הן מובאות באופן הברור והחזד ביותר גם בעתות צער ומשבר.

הרעייה והבת כבת 14 שנים בלבד עדיין מאושפזות בשני בתי חולים נפרדים, כפי שתיאר מאוחר יותר ר' גבריאל עצמו. מצבה של הבת אמנם טוב יותר, והיא בהכרה מאז האירוע, אך גם היא עדיין לא שמעה על האסון שפקד את אחיה. "הלכתי אל הבת, ישבתי אצלה, דיברתי איתה. בסוף השבת היא כבר פתחה את העיניים, ושאלה אותי על אימא. אמרתי שאימא בבית חולים אחר, יותר טוב לה שם. היא בסדר, מטפלים בה. היא רצתה גם לשאול על האחרים. לא ידעתי מה להגיד לה, ואמרתי שמטפלים בכלם כמו שצריך. אמרתי לה: 'את צריכה לנוח שתחזקי, אני אתן, הקדוש ברוך הוא אתן, רק תתחזקי'. היא עוד לא יודעת".

"כולם כאן תפילה ותקווה", לוחש לי יהודי היורד לאיטו בחדר המדרגות כשכולו אחוז שרעפים, "שהאמונה היוקדת ותפילות הרבים הנאמרות בדמעות ובהתרגשות בכל רחבי העולם היהודי, תתקבלנה ברחמים וברצון לפני אדון כל, ויהיה חודש הגאולה הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו".

המנחמים. "הכוחות שלי הם רק כי אני אוהב את השם, כי כל החיים שלי אני לומד, אני משתדל, אני עובד על המידות. הילדים שלי הם צלם אלוקים, אני אוהב אותם. יש דברים שקל יותר לראות בהם את האלוקים, בילדים מאוד קל לראות בהם את האלוקים. אבל גם בקורבן הזה יש אלוקים, רק קשה מאוד לראות".

"אנשים שומעים את הסיפור שלכם והעצב מקיף את כולם. יש לך מסר לומר להם?" הוא נשאל על ידי אחד מכלי התקשורת שנכח במקום.

"אני רוצה להגיד שכל ילד הוא עולם שלם, כל ילד הוא מיוחד. צריך לאהוב אותו, להבין אותו, לא להתרגש. להכניע את עצמך, לעשות לטובתו, לא לפי הרגשות שלך באותו זמן. תמיד להיות ותרן ולתת. אפשר תמיד להתחזק באידישקייט. אני מקווה שמי שלא שומר שבת ישמור שבת לעילוי נשמת ילדיי, מי שלומד תורה כבר - אולי ילמד עוד קצת. אבל נראה לי חשוב מאד להתחזק באהבת חינוס, בשבירת המידות. לא צריכים את הטררגדיה של היום. אני אומר: כולנו אחד, לא צריכים כלום. זו הגאולה עצמה".

המילים ששמענו מפיו חלחלו למקום העמוק ביותר בלב. הם פצעו, חתכו ופגעו בבשר החי, אולם גם עודדו ונתנו תקווה ועידוד. הם הוכיחו כי עם כוחה של אמונה תמימה, זכה ונקייה, ניתן להתגבר על מכשולים ומהמורות רבים בחיים. מילותיו המרוממות החזירו אותנו באחת לדבריהם של אנשי הצוות החינוכי בת"ת המפואר ברמת שלמה: "מדובר במשפחה מיוחדת במינה. שאיפה אחת

הרב גבריאל ששון, מעידים הנוכחים בחדר, הוא אדם רגיש ומאופק. על פניו ניכרת העובדה כי הוא אינו רגיל להתמודד עם מצבים קשים כאלו, ואפילו לא עם שאלות קשות מן הסוג שהפנו לו כלי תקשורת, סקרנים ויהודים רבים שכאבו נגע עמוק בליבם. "אפילו ספרים על השואה לא קראתי, כי אני לא יכול. זה הורס לי את החיים", אמר, "לא חשבתי שתקרה לי שואה".

מחשבות על העתיד עדיין לא הופיעו, אבל גם ייאוש אין. "הקדוש ברוך הוא יברך אותי שיהיו לי עוד ילדים", איחר ר' גבריאל ששון לו ולרעייתו. גם כשביקש בהמשך מהנוכחים ומכל עם ישראל שיתפללו עבור אשתו המאושפזת במצב קשה מאוד בבית החולים בניו יורק, ציין: "לרפואה שלמה, ושתזכה להביא עוד ילדים".

לאחר מכן המשיך ואמר בהתרגשות לקהל ההמונים שכבר גדש את כל המבואות ליד הבית: "הצוות המקצועי הגיע כדי לתת לי זריקה אם אצטרך, ואמרתי: 'אני לא צריך, אני רוצה לעבוד את השם'".

ר' גבריאל סיפר לנוכחים כי שהה ביום האסון הקשה במנהטן הסמוכה לברוקלין, לרגל אירוע ייחודי, וכך נמנעה ממנו השהות באותה שבת בכיתו. על הרגעים הראשונים לאחר שמיעת הבשורה הקשה סיפר: "השוטרים באו לחפש אותי, הביאו אותי למשרד שלהם. אמרו לי שאשתי ובתי בבית חולים בגלל שריפה. הגיס שלי הגיע ובישר לי את הבשורה. מה אגיד לכם, צעקתי צעקה איומה. לא בכי - צעקתי צעקה, לא יודע כמה זמן, הרבה זמן. הפסקתי ואמרתי: 'שבת היום'. הצוות המקצועי הגיע כדי לתת לי זריקה אם אצטרך, ואמרתי: 'אני לא צריך, אני רוצה לעבוד את השם'".

'מאיפה הכוחות?' הוא נשאל שוב ושוב על ידי המוני